

Kálmán István 75 éves

Bár nem tudtam, mi vár rám 22 évvel ezelőtt, amikor jelentkeztem a vándoriskolába, de egy dolgot már biztosan tudtam: nagyon érdekelt, vajon mi rejlik az Építészetben. Hol van az a keskeny sáv, az az örök forrás, ahol a forma, a szabadság, az élet és a tiszta szellem egygyéválik? Nagyon keveset tudok magáról. Tapasztalatom azt mutatja, hogy sose válaszolt feltett kérdéseimre, hanem inkább új kérdéseket tett fel nekem. Mindig súlyos és aktuális témákat adott elő, ahol egy gondolatmeneten haladva végig kitartott a legnagyobb belső fegyelemmel egy elkötelezett szellemiség mellett. Így lassan bevezette az embert egy másik világba: a szellemi világ felé. Sokszor elakadtam, igazán ritkán azonnal megértettem, néha csak egy vékony sejtés villant bennem ezeken az előadásokon. De előadásról előadásra, észrevétlenül megteremtette az alapfeltételeket egy új gondolkodás megszületéséhez. Erre szolgáltak az összejövetelek Gálósfán, Lajosmizsén, a Szabad Oktatási Fórumon, a budapesti Pázmány Péter Katolikus Egyetem továbbképzésén, később a Szabad Gondolatok Házában és sok más helyen. Hogyan és miből lettem én, hogyan képes az én a szellemben megszületni, majd megnövekedni, később meghalni, és feltámadni az örök jelenlétben? Egyáltalán lehetséges ez? Innen nézve lehetetlen, mint akkor lehetetlen volt itt maradnom Magyarországon, de a szellemi világból nézve, ezekkel a magától kapott támaszpontokkal viszont most azt gondolom, hogy ez volt az egyetlen lehetséges út. Mindezt hálás vagyok magának, és mindkét útitársának, akik végigkísérték utamat. Isten éltesse sokáig!

Grekofski Nathalie

